

fundet Anledning til at kalde paa Forsvarskommissionen, thi den maa selv bestemme den Hastighed, hvormed den arbejder, men efter at et af Forsvarskommissionens Medlemmer, der har Sæde i dette Ting, har givet sig til at skrive om militære Spørgsmaal i Tidsskrifter, skal jeg ganske vist indrømme, at Tidspunktet vistnok er kommet til at ønske, at der snart kom en Betænkning frem.

Jeg deler det nævnte ærede Medlems Betragtninger om Statsindtægterne og Udgifterne og særlig for Statsbanernes Vedkommende, hvor Indtægterne ere stegne, og Udgifterne kun ere stegne meget svagt. Udgifternes svage Stigning tror jeg ikke kan bibeholdes, der vil komme en stærkere Stigning. Det ligger for det første deri, at der i de senere Aar er anskaffet en Masse Materiel, som endnu ikke trænger stærkt til at repareres, men det ligger nærmest i, at der har gjort sig en Sparsommelighed gældende, der grænser til Kniberi, man kunde i visse Tilfælde sige: Fedteri. Enhver god Sparsommelighed i Statshusholdningen er anerkendelsesværdig, og at der i saa Henseende er sket noget fortjenstfuldt indenfor Statsbaneadministrationen, er der neppe Tvivl om. Men naar vi nu have hørt, og det er rigtigt, at ikke lang Tid efter, at Gedser-Warnemünde-øvfarten blev aabnet, bleve Masser af Mennesker syge paa Grund af Overanstrengelse, og naar vi have hørt, at det ikke er blevet modsagt, men snarere er blevet bekræftet, at man i Statsbanetjenesten lader Funktionærer fungere i Stillingen, som ere højere end de Stillinger, de lønnes til og ere ansatte i, saa tror jeg, at vi ere inde paa en Sparsommelighed, der grænser til Kniberi, for ikke at sige Fedteri.

Det forekommer mig, at en lignende ganske utidig Sparsommelighed har gjort sig gældende med Hensyn til at skaffe Statsbanerne Indtægter ved Ophævelse af Fripas. Der ønskede jeg gerne at høre den højtærede Trafikministers Mening om et Punkt, der for øvrigt kommer frem paa Finansloven, idet der er foreslaaet, at der skal gives en Bevilling til Fribefordring for Familier og Enker efter ansatte, der inden den 1. Oktober 1903 ere afskedigede med Pension efter den sjællandske Pensionskasses Regler, og det staar som en Opmærksomhed, som man vil vise disse Mennesker. Jeg maa i saa Henseende maaske gøre opmærksom paa, at der staar i de ny Regler, som den ærede Minister fik vedtaget i Fjor, at ansatte, der afgaa

med Pension, kunne i enkelte Tilfælde faa Fripas til Rejser for deres egne Personer, men i den Overenskomst, som er sluttet mellem Staten og det sjællandske Jernbaneselskab, staar, at alle Embedsmænd og Funktionærer gaa over i Statstjenesten med de dem hidtil tillagte Lønninger, Tjenesteciencienetet og øvrige Rettigheder, og da deres Rettigheder bl. a. bestode i, at de efter deres Afgang skulde have 24 Fripas aarlig til sig og Familie, tror jeg, det er ganske umuligt for nogen, og ogsaa ganske umuligt for Staten — det kan Staten ikke være bekendt — at tage en saadan Ret fra de paagældende, som er hjemlet ved denne Overenskomst. Nu foreslaas det jo her, at de atter skulde have denne Ret fra næste Finansaar, men det forekommer mig, at Staten er forpligtet til at give dem den, og at Staten ogsaa er forpligtet til at give dem Erstatning for, hvad de i saa Henseende have mistet i Løbet af indeværende Finansaar. Jeg ønsker at høre den højtærede Ministers Udtalelser, om han ikke finder, at Staten er forpligtet til at yde dem dette ifølge denne Overenskomst. Der er neppe Tvivl om; at hvis der blev anlagt Sag fra de afgaaedes Side, vilde en saadan Sag blive vunden.

Det ærede Medlem for Æbeltoft udtalte med Hensyn til Portoforhøjelsen, at den ikke havde vist sig særlig generende i praktiske Forhold. Et Motiv til at vedtage den var, at en stor Embedsetat derved kunde faa bedre Lønningsforhold, og Befolkningen fandt sig da med nogen Ro i den forøgede Udgift, men jeg henstiller til det ærede Medlems Overvejelse, om den Omstændighed, at man ikke har følt noget Tryk deraf, ikke skulde hænge sammen med Maaden, hvorpaa denne Porto i det hele taget ydes, at den kommer som Klatstillinger, fordelte jævnt over hele Aaret, og jeg vil tillade mig at henstille til det ærede Medlem at tage denne Betragtning med, naar der er Tale om, hvorledes Befolkningen skal yde Skat til Staten som direkte Skat med en Pengeafgivelse enkelte Gange om Aaret, eller som indirekte Skatter, der falde jævnt fordelte over hele Aaret og derfor blive forholdsvis lette at bære. I øvrigt kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer i, at der kan trænges til en Revision af Toldloven, men jeg tror ogsaa, at man vedblivende maa holde paa; at en stor Del af Statens Indtægter bør komme ind ad indirekte Vej, og at der i alt Fald ikke bør være Tale om at forøge de direkte Skatter. Der er forelagt forskellige Lovforslag